

Ondraaglijk - Tim Hupkes

(22 juli - 7 september 2018)

Hitte

“Ik droom. Kán niet anders!”

Hij knipperde enkele malen. Er veranderde niets.

De hitte, in de verte zichtbaar als transparante golfjes, noopte hem zijn schoenen en sokken uit te trekken. Het zand was gloeiend. Snel groef hij, als een hond, zijn handen wierpen sissend zand opzij, snel, snel. Hij ging in de ondiepe kuilen staan. Hier was het zand draaglijk.

Hij keek op. De deur was er nog altijd. In het midden van de vlakke, voor zijn neus. Een keurige, pastelblauw geverfde deur. Geen raampjes, geen decoraties. Alleen een eenvoudige, metalen klink. Een binnendeur. In een net, wit gelakt kozijn. Links en rechts gloeide het zand. Hoog boven deur, zand en hemzelf eindeloos de strakblauwe hemel. Het grote lege niets.

Hij aarzelde. Wat was er aan de andere kant? Het kon onmogelijk erger zijn.

Waarom aarzelde hij..?

En hoelang?

Hij stak een hand uit naar de klink, kordaat plots. Een fractie van een seconde hing zijn hand stil in de lucht. De klink zou heet zijn.

Maakte niet uit. De behoefte te ontsnappen aan deze woestijn gaf hem opnieuw een impuls. Zijn vingers kromden zich. Bijna raakten ze de klink, toen deze bewoog.

Iemand vanaf de andere kant!

“Neel,” wilde hij schreeuwen. “Kom hier niet! Dit is de hel!”

De gedachte aan gezelschap verzegelde zijn lippen.